

Hrany

Práci Veroniky Doležalové jsem měl možnost sledovat v několika uplynulých letech. Lze říci, že maximálně využila svůj pobyt v ateliéru digitálních médií, který věnovala jedné představě, již postupně, v různých výrazových prostředcích rozvíjela, takže vlastně vyzkoušela všechny možnosti, nabízené ateliérem. Šlo o soustavné, analytické zaměření na vztah linie a uzavřeného prostoru, jež jí otevřelo široké výrazové pole. Přivedlo ji k systematictějšímu zájmu o karteziánský prostor, o jehož rozšíření do dalších prostorových vektorů se během posledních několika let snažila. Máme před sebou tři rozměrné monochromní tisky, do nichž jen jakoby náznakem zasahují zlomky šedých linií, připomínající vržené stíny. Je zřejmé, že pohled se od nich odrazí, aby vstřebal okolní prázdno, které je dominantní součástí práce, zatímco mysl pátrá by dalších souvislostech, týkajících se případného celku, ke kterému by mohly ostré, avšak mnohonásobně přerušované linie odkazovat, aby záhy došla k závěru, že i když obdobný tvar jako východisko možná existoval v přípravných stádiích práce, pak nyní se jej již nepodaří zpětně utvořit. Doležalová vtahuje diváka do otevřené vizuální hry, jejíž ukotvení tkví v pomyslné mentální oblasti mimo kresbu, proniká prostorem zbaveným gravitace, nacházejícím se na hraně rozumového vymezení, pohybuje se již vně zavedených vztahů celku a části, plnosti a prázdnoty. Během několika let vyzkoušela nejrozumnější způsoby uchopení hrany, ztělesňující ji prostor od trojrozměrných modelů přes počítačové projekce po současné digitální tisky. Ve své písemné práci z dějin umění se zabývala krychlemi Sol Le Witta, jehož studium ji jednak přivedlo k soustavnému rozvíjení jedné představy, jednak ji ukázalo na hranice, střetu jednoduché racionální stavby, jež již při nepatrném natočení může v divákovi vzbuzovat iracionální dojem. V rámci plynulého uvažování Doležalové mi přišel důležitý okamžik, ve kterém pochopila, že je nutné přerušit kauzální souvislost vjemu, že je třeba zaměřit se na trhlínu, rozpojující příčinu a následek. Vytvořila si tím svébytné pole, ve kterém od sebe obě oblasti oddělila, a tím pronikla do skrytějších vrstev, na nichž se utváří dnešní poznání světa. Do středu její pozornosti vstoupil zlom, jehož znázornění se stalo nosným tématem její závěrečné práce. Ukázalo se, že z něj sálá energie, jejíž vstup utváří vlastní vektorové pole, jehož část máme nyní možnost spatřit a posoudit.

Navrhuji hodnocení:

výborně